

SLOVENSKI NAROD.

Izhaja vsak dan, izvenjši ponedeljke in dneve po praznicah, ter velja po pošti prejemati za avstro-ogerske dežele za celo leto 16 gld., za pol leta 8 gld., za četrt leta 4 gld. — Za Ljubljano brez pošiljanja na dom za celo leto 13 gld., za četrt leta 3 gld. 30 kr., za en mesec 1 gld. 10 kr. Za pošiljanje na dom se računa 10 kr. za mesec, 30 kr. za četrt leta. — Za tuje dežele toliko več, kolikor poština iznaša. — Za gospode učitelje na ljudskih šolah in za dijakke velja znižana cena in sicer: Za Ljubljano za četrt leta 2 gld. 50 kr., po pošti prejemati za četrt leta 3 gld. — Za oznanila se plačuje do četristopne petit-vrste 6 kr., če se oznanilo enkrat tiska, 5 kr., če se dvakrat in 4 kr. če se tri- ali večkrat tiska.

Dopisi naj se izvole frankirati. — Rokopisi se ne vračajo. — Uredništvo je v Ljubljani v Franc Kolmanovej hiši št. 25—26 poleg gledališča v „zvezdi“. O pravištvu, na katero naj se blagovoljjo pošiljati naročnine, reklamacije, oznanila, t. j. administrativne reči, je v „Narodni tiskarni“ v Kolmanovej hiši.

Rusija in Anglija.

Iz Dunaja 11. jun. [Izv. dop.]

Dan za dnevom mine, in še vedno stoji Rusija pred svetom prevarjena od Angležev, in nij še z nobenim moškim činom, — da niti z besedami — dostojno odgovorila na prevzetnost Angležev, kateri — „sebi na korist in čast“ (!) kakor velé — pomagajo Turku zanesti na jugoslovanske brate smrt in grozo.

Ali ne more zdaj vsacemu Rusu stopiti kri v lice od sramote zavoljo ove mehkužne in nemožate miroljubnosti njihovega carja Aleksandra?

Rusija je na Angleško postopanje odgovorila, „da upa še vedno, da bode mir ohranjen“, in hoče z nova osnovati pogovore mej Turki in vstaši, in Avstrija in Nemčija na to prikimujeti.

Na tak program se lahko in celo z matematično gotovostjo more dokazati, kakšni bodo nasledki, ker so faktori za ta račun dani.

Na pomirjenje po diplomatskem potu nij misliti, kajti dokler ostane Turek gospodar, ne bode raja nikdar uživala nobenih pravic, — jednakopravna ne bosta Turek in raja nikdar živela eden zraven drugega tako malo, kakor moreta ogenj in voda skupaj ostati.

Naj tedaj turška vlada velevala kar hoče, naj ona izdaje na papirju še tako človekoljubne in pravične ukaze in postave, in naj položi v vsako mestice vojaško posadko, da se izpeljujejo novo dane postave — vendar se ne bo nikdar mogel ustvariti kak „status quo amelioré“ samo s turškimi vojaki in s turškim elementom sploh. To vstaši tudi prav

dobro sprevidijo, in Hercegovinci so odgovorili na Carigradsko prekucijo in Angleška sovražna čina, da bodo se bojevali tako dolgo, dokler ne bode ali Hercegovina svobodna, ali oni poginili, — in stojimo tedaj pred nenaravnem, bi rekel smešnem prizoru, če ne bi bil tako strašen.

Evropske vlade trobijo v svet, da mora se mir ohraniti, in ljudje za njimi kričijo, in sicer nekateri iz neumnosti, nekateri z ironičnim ali hudičevskim smehom, mir se mora ohraniti, in mej tem gledajo vsi s križanimi rokami na Balkan, kjer se bije najstrašnejši boj. „Mir se mora ohraniti“ velijo, — in s tem prouzročijo, da ovo najhujše nečloveško klanje še vedno groznejše postaje!

Kaj bode iz tega? Če vstaši ne bodo zapuščeni in izdani od vseh strani, Turki ne bodo vendar več gospodarili črez nje kljubu vsej Angliji, — če bi pa vendar vstaši bili zapuščeni in prevarjeni celo od svojih slovanskih bratov, in če bi bili — kar je sicer hvala bogu prav teško mogoče — vstaši vendar podvrženi z Angleško pomočjo, potem bode Turčija dalje životarila samo po povelju Angležkim, potem bode Turčija popolnem Angležka. Angleške ladije bodo v Dardanelih in s tem tudi na vratih črnomoških, in Avstrija bode se potem čudila, kako bo šla še ta betvica naše Levantske trgovine v Angleške roke! — Na Balkanu pa bi v tacem slučaju vladala lakota, siromaštvo in smrt, kajti delavni slovanski narod še vedno ne bi našel pravice in svobode, in — smrtni „mir bi bil ohranjen.“ — Balkan bi bil na pol puščava, — diplomati pa bi to imenovali: „status quo amelioré!“

Bog zatorej naj varuje vse jugoslovansko kristijanstvo in celo človeštvo pred nasledki

teh sedanjih političnih besed: „Mir se mora ohraniti“, in „status quo amelioré“.

Stotnik Komelj in Slovenstvo.

[Izv. dop.]

Poznam Nemca, ki bi bil rad videl, da je njegov sin diplomat. Odpotovati je moral ta oče za daljši čas. Pri odhodu poprosi slovensko pesternico, naj z malim sinom nikedar drugače ne govori, nego slovenski; obljubi jej, ako bode sinek znal dobro slovenščino, lep dar. Vprašam ga, čemu to dela, ker sploh Nemčeva lastnost nij, da se, naseljen mej Slovani, slova nščine uči. Prijatelj, to je lahko razumljivo, odgovarja mi, vi Slovenci ste čudni ljudje; vi se tujega jezika brez vseh težav v kratkem naučite; jaz sem sina odmenil za diplomatično kariero; tam mora več jezikov znati; on je Nemec in v jezikoslovji okornež; hočem mu to okornost po onej proceduri odvzeti. — Mož je morebiti pravo zadel ne da bi s tem talentu sinu dal, ali drugače morebiti pomagal. Dejanje je, da se naš Sloven lahko tujih jezikov uči. Vzemimo n. pr. slovensko dekle. Ona pride služiti v nemško družino; ne besedice ne zna nemški; v par mesecih je uže ne moreš več v nemščini prodati in v jednom letu je tudi trdo kost spolnih členov prebavila. Ali idimo pogledat mej naše vojake. Mladi človek pride v belo suknjo morebiti iz visocega Pohorja, ali Turja ali Planine, ali Gorenjskega, par nemških cap, ki jih je iz miza-Tisch-riba-Fisch šole prinesel je uže zdavnaj pozabil; ali bolje, vzemimo fanta, iz navedenih krajev, ki naše šole nemške blaženosti nij užival, kojemu se še nijso „Die Schätze deutscher kultur“ ucepili v našej, za cel svet nekeje eksemplarnej šoli; ta in oni bosta nemščino kmalo toliko razumela; da ju bode kak Ne-

Listek.

En dan ženin.

(Smešljivka iz narodnega življenja, spisal J. Ogrinec.)

IV.

(Dalje.)

Poskočeku se cent teže odvali od srca. Zdaj si nekoliko oddahne; toda le za trenotek! Ta gospod, ki je v svojej pastirskej skrbi za izročeno mu čredo po celej fari poznal slehrno ovčico in slehrnega kozla, tako tudi našega Poskočeka, postopi za dva koraka proti njemu pa nekako čudno gledaje ga, da si on brž ne more obetati ničesar dobrega, vpraša:

„No, saj Poskoček si ti, je-li?“

Poskoček prikima.

„Kako pa,“ pravi na dalje „meni se zdi: tvojega listka za velikonočno izpoved nij bilo še nič spregledati, nič!“

Poskočeku se pot izpahne po celem životu. Zdaj-le je pa ujet! Res ne vé, kaj bi dejal

in kako? — I, pové mu resnico, pa bo najlaglje izhajal povsod, kakor mu je fajmošter ravnokar rekel:

„Nikár ne zamerite, gospod fajmošter!“ pravi mu „jaz sem vse skušal in skušal, da bi prišel k izpovedi, pa nijsem mogel! Da vam po pravici povem: je pa to-le pri meni, da jaz sem pri celej hiši sam človek, sam! — Za to imam pa zmirom in zmirom toliko tistega prenašanja in prevaževanja okoli dóma, da, kedar imam iti kam, vselej malo prepozno pridem vsakikraj. Takó tudi k izpovedi hodil sem, hodil, pa — na vrsto nijsem bil prišel, na vrsto nikoli!“

„Meni se pa zdi,“ ugovarja gospod „da ti se le pripravljaj in pripravil nijsi dobro, da bi bil opravi!“

„O tisto pa tisto, gospod fajmošter, če hočete verjeti! Pripravljaj pa; le kakor mogel! Vselej, vselej sem zraven zidú počasi plazil se proti izpovednici, in vem, da katerikrat bi se tudi bil približal do tjekaj, ko bi se ne bile

nekatero babnice po krivem zvile pred menoj v vrsto. Pa še takó bi bil le dolezel do izpovednika, ali vsak pot, ravno ko sem imel uže poklekniti, pa je gospod zaprl linico pred menoj.“

„I to se ve!“ pritegne fajmošter „ko bi bil ti potlej počakal le toliko še, da bi bil jeden grešnik izpovedan pred teboj, pa bi bila koj na-te vrsta!“

„O-ne!“ ugovori Poskoček ter pomaje z razpeto dlanjo. Kedar sem pa potlej res potrpel še toliko, kolikor vi, gospod fajmošter, pravite pa je zapored vselej gospod izpovednik ravno pred menoj ubegnili iz spovednice. Bog vé, kako je to? Jaz pravim, da meni je narejeno tako, da se me izpovednik kar boji ka-li; pa tudi tista Prežvekarjeva Meta — saj vem, da jo poznate — takó pravi, da mi je narejeno! Ehe, práv narejeno mi je, narejeno!“

„Ne bodi priprost in babjeveren!“ zavrne ga gospod, „narejeno nij nobenemu člo-

mec stotnik lahko ošteval brez gluhih ušes in tudi tolkla jo bosta tak za silo, mej tem, ko je kak magjarski polk 10 in še več let kje mej Nemci garnizijoniral in vsi brkasti huzarji jo niso spravili čez kak robat: guten Morgen, narobe, mesarji in krčmarji so se in se morajo navaditi par magjarskih fraz. Ko je še bilo nekaj Italije naše in ko je avstr. politika italijanski tamošnji narod hotela s posadnim stanom ukrotiti, bili so nemški polki tam dolga leta, ali italijanščine se je le redkokrat teh Nemcev kdo dobro navadil; bili so ti Nemci, negledé policajnega njihovega značaja, zasmehovani tudi zaradi tega, ker jim je italijanščina tekla toliko kruljavo.

Ta Slovenčeva jezikoslovna lastnost bila bi velike koristi v narodu, ki po velicem številu imponira, za naš mali narodič je za sedaj škodljiva, ker ta lastnost odpira tujstvu vrata v naše svetišče, naš jezik in naše navade. Ta lastnost in poželjenje menj izobraženega človeka, bahačiti se z znanjem tujega jezika pri vsakej priložnosti je krivo, da je naš jezik n. pr. v ravnini in okolici mest tako popačen; v tej lastnosti našega naroda je germanstvu najboljše sredstvo, da naš rod potuje. Škodljiva je ta lastnost v naših razmerah, pravim in če korist posameznih, ki nemški umejo, merimo s škodo, kojo skupni narod s tem trpi, našli bomo veliko preteževanje na škodljivej strani. Dokazalo bi so to lahko v daljši razpravi, ali potem članek preveč naraste storim to drugokrat. Za danes naj zadostuje to dejanje; da naš Sloven, ki se lahko tujščine poprime, nosi koder le more par nemških ali italijanskih cap v svoj jezik in da na tak način narod jezika, kakoršnega so naši literati našli čistega v narodni pesni in v narodu, kojega tuje valovje kakor gori v naših hribih še nij dosta lizalo, koji se pa piše in pisati mora, ne razume in da se tako omika mase naroda, ki je vendar le na podlogi materinščine mogoča, zavira, katera škoda je protiv koristi posameznih, ki jo ti imajo po znanju tujega jezika, velikanska. To je naša slaba stran, mi jemljemo preleho tuje, novo mej nas, premalo nezaupljivi smo proti tujstvu in to tudi v konservativnih narodnih krogih in to je rak v našem narodnem telesu. Najboljše škarje tega raka pa so naši vojaci.

Naši polki so gnezda najodurnejšega potujčevanja. Nijsem dozdej imel priložnosti, življenje v enem naših polkov poskusiti,

letos se mi je podala ta last in reči moram, da od sedaj prav dobro razumem germanizacijo naših pokrajin zgoraj Maribora, potujčevanje naših mest in trgov tu in tam. Železnice in tovarnice naša nemška šola in neposredna dotika s tujstvom je navarna našej narodnosti, ali vojaštvo naše je najhujši razdiratelj našega jezika bil in je še.

Idimo v dobo nazaj, v kojoj je naš rojak 14, 8 let neprenehoma nosil „suknjo belo“. Teda je bil absolutizem v najlepšem cvetju in ta absolutizem bil je sovrag posebnostim, značajnostim posameznih narodov, vse je hotel z železno roko pod jeden klobuk spraviti; ta absolutizem smatral je Slovenstvo le kot južni del Nemštva. Kakovo mesto imela je naša materinščina pri naših polkih v taci razmerah? Tu si niso močje dolgo glave belili. Proč ž njo! Pač, dokler je novinec trd Sloven bil ter še nij umel nemščine, jemala se je slovenščina kot sredstvo, s kojim se je fant uvežbal. Ali dolgo to nij trajalo. Zapor pa batina storila je skoraj nepotrebno to sredstvo. Fant naš se je moral nemščine naučiti, ker, dokler te nij znal, bil je zaradi nerodnega vežbanja zaprt; dokler nemški nij znal, nij dobil zvezde, ker njih uže prva šarža, „gefrente“, moral je znati nemški.

Dokler Sloven nij bil ponemčen, stal je zmirom mej zaporom in batino. On je hočeš, nečeš, moraš, se moral učiti nemški, kakor muzikaš vojaški, ki se tako dolgo zapira, dokler ne zna kakovo reč. In redkokrat slišal je naš fant domovinske glasove iz ust zvezdatnežev, iz višjih celo ne. Tu se je morala našemu fantu misel ustvariti, da je on kot „windischer“ ničla, da pri vojaštvu le ta kaj velja, ki nemški tolče in učil se je, kar se je dalo; časa je imel dovolj, zapor so mu ga dajali. In ker mu je naravno včasih le spomin na dom prišel, ker svojega jezika nij pozabil, govoril je ta svoj jezik pomešan z nemškimi frazami in tako se je rodila ona rezanca, ki nam ušesa trga, kadar jo le v par stavkih čujemo.

To zmes nemških fraz in materinščine nosil je fant domov in tam je tisoč in tisoč taci razdiralo s tem ričetom naš rek in če se je ta še dosta čist po večjem ohranil v naših gorah, imamo se zahvaliti tem našim goram, kjer naš konservativci ne sprejme tako z lahka kako novost, mej tem ko so ti nečisti jeziki v ravnini in posebno v okolici mest,

kjer je razpoloženje za sprejem dobrega in slebega večje, brez ovir gojili naš jezik; da se je naš rod še ohranil do zdajšnjega števila, zahvaliti imamo to našim goram in gozdom in našemu ženstvu, ki je s sveto roko zmirom in povsod netilo ogenj na oltarjih domačih far.

(Konec prih.)

Jugoslovansko bojišče.

V Črnej gori so zaprli vse šole kneževa zapoved poziva vse za orožje sposobne močje in jim nalaga naj se vsak obskrbi z živežem za štiri dni. — Vse poročila o kacam nespo razumu s Srbijo niso resnična. — Kar je bilo brezposelnih tujcev v Črnejgори, pozvani so bili zapustiti deželo.

Mej begunci okolo Dubrovnika začela je smrt kositi. Vojaški zdravnik, ki je bil tja poslan na pogled, rekel je da kuge nij nobene, le živeža imajo ljudje premalo in od lakote zbole vajo. Avstrija jim namreč daje po 7 novih krajcarjev na dan. S tem je teško živeti i raji.

Iz Siska se poroča, da je bila v Kozari planini 9. junija velika bitka mej Turki in vstaši. 5000 Turkov iz Prjedora, Kostajnice, Dubice in Banjaluke in sosednjih krajev je dogovorno planilo na vstaše, kateri so jih pa nazaj vrgli. Turki sami pravijo, da je bilo vstašev preveč.

Iz Metkovića se javlja, da je Muktar-paša vzdignil se Nikšić provijantirat. Torej bode kmalu boj tudi tam.

Politični razgled.

Notranje dežele.

V Ljubljani 13. junija.

Iz *Dunaja* nij druge važne notranje-politične novice, zato preiskujejo listi srca in obisti novim upravnim sodcem ali svetovalcem. Konstatirajo, da so vsi vladni, le Stranski in Winkler sta Slovana a tudi — bivša uradnika.

Na *Ogerskem* se izvajajo sedaj nove postave o upravne organizaciji.

Vnanje države.

Iz *Belgrada* se omečejo in preklicujejo vse zadnji čas iz Zemuna raznesene neugodne vesti, da je Srbija Murata priznala itd. Za to tudi najnovejše iz sumnjivega Carigrada razglaševane vesti, de je Srbija miroljubivost in priznanje celokupnosti turške države v Štambulu izreči dala, — ne moremo verovati. Ruskej vladi služeči bruseljski „Nord“ *Angležem* Disraeliju in Derbyju pravi, naj

veku nič! Vsak si sam nareja, kakor si sam hoče!“

„No, saj vam verjamem vse, zato, ko vi, gospod fajmošter, takó pravite; toda jaz si pa ne naredim takó, kakor bi si sam hotel! Ne veste, kakó sem uže skušal in skušal, da bi si iz bajte naredil grunt, pa še denes ta božji dan imam bajto, no, pa vendar vso z nova prekrito! Pa koliko in koliko še družih reči se mi ne nareja tako, kakor hočem in bi rad! Zató trdim jaz: če res ravno vsacemu nij narejeno — meni je pa, meni! Jaz pa tudi vem, zakaj? Zató, ko sem moški pri biši! Meta, tista Prežvekarjeve mi je dejala: „Pri kateri hiši je samo en moški, tistje leté vsi uroki in vsa taka nemarast!““

„Poglej ga poglej!“ začudi se gospod „ti nikoli menda pri nobenej pridigi nijsi in pri krščanskem nauku nobenem, da imaš toliko teh praznih in pregrešnih vraž: da morda veruješ še na copernice ka-li?“

„O ne, ne, gospod!“ zavaruje se Posko-

ček. „Kar je res, to je res, da časi malo krasnim, ker, kakor sem vam bil uže poprej povedal, imam zmirom toliko opravka doma, da se kar odtrgati ne morem od hiše — ker sem — sam! Sem pa vendar pri vsakem vašem pridigovanji, če prav navadno stojim bolj tam za vratni, ker nečem, da bi ril tija naprej pa pehal ljudi tija po cerkvi. O, sem pa, sem, gospod! In dobro sem uže slišal vas, ko ste pridigovali, kako greh so tiste prazne vere, tiste vraže in pa copernice — sam bog jih varuj in mamka božja! Zato — le bog mi ne zadeni, da bi jaz veroval na nje na copernice! toda — vem pa, da so! No; zakaj imata pa moji kozi časi malo menj mleka, časi pa malo več? zakaj se časi raje omede, časi pa neraje? In pa, zakaj sem križevega tedna lani hodil celo noč vse križem doli po polji, kakor vrtoglav — pa vendar nijsem prišel domov notri do dné ne! Zakaj? Dobro vem: uročile so me bile copernice!“

„Bog ti pomagaj! Vidiš, ti si uže poln

pregrešnih vraž in praznih ver; zato, ko se premalo briniš za izpoved in pa za cerkev sploh!“ svari ga gospod fajmošter.

„I, kako bi se brinil, ko sem sam!“ odvrne Poskoček.

„Sam — sam! — Pa nikdar ne bodi sam!“ zavpije jezno gospod.

Zdaj-le, pri teh gospodovih besedah, pa se izpred Poskočeka prevleče megla, ki mu je ves čas dozdej takó temno ležala preko glave, da nič več nij videl in vedel, po kaj je prav za prav uže zašel v le — to presveto hišo k gospodu fajmoštru. Zdaj ze mu stiskana duša oprosti in razjasni: natanko si domisli, kaj naj bi govoril. In ker je mej tem dolzim moževanjem tudi spoznal, kako zgovornega in še dosti prijaznega gospoda ima pred so-boj, sklene v tem trenutji, ko mu sam tako rekoč kar besedo vleče z jezika, povedati mu kar naravnost in od srca, po kaj je prišel.

„Visokočestiti gospod fajmošter!“ pravi

jasno povesta kaj Angleška hoče. Če hoče miru, naj bode složna z družimi vladami, ker je to najboljši pomoček. Če pa hoče ona razdvojiti Evropo v dva taborja, pomenja to občno veliko vojno in izrovanje Turčije — pa naj to na ravnost pove, Kontinentalna Evropa se bode po tem ravnala in angleški narod bo odločil si.

Turški zaklani ali „samomorjeni“ sultan Abdul-Aziz je baje pustil 100 milijonov frankov privatnega premoženja.

Dopisi.

Iz Postojne 9. junija [Izv. dop.] Ker neče spretneje pero opisati binkoštno nedeljsko svečanost, hočem jaz se nekoliko ove spominjati. Letošnji obisk znamenite naše jame bil je velikansk. Udeležilo se je svečanosti mnogo mnogo ljudij raznotere narodnosti. V jami je bilo čez 6000 ljudij. Tudi Slovani bili so mnogobrojno zastopani mej njimi posebno Slovenci.

Mirni, nestranski opazovalec moral se je uveriti, kako si slovanski jezik čim dalje več tal pridobiva, da ne bode celo od nasprotnikov več toliko zaničevan, kako se slovanski duh povsod vidljivo krepi.

Vsaj pa i živimo v velevažnej dobi, katera nam daje pogum vztrajati v narodnej borbi, katere končna sijajna zmaga ne more biti več daleka.

Smem trditi, da se je v očigled boljše bodočnosti naše, binkoštni ponedeljek zbralo v našej priljubljenej Postojni toliko domačinov, zbralo toliko pevcev. Kamor se je kdo podal, čul je narodno petje. Prepevalo se na plesišču v jami, pelo se je pred jamo, na dvorišču g. Doxata, posebno izvrstno pa na vrtu g. župana Vičiča, kjer so se časi primerne pesni: „Šta čutiš“, „Slovan“ in druge, v koru najmenj broječih 30 oseb, katere so bile z velikanskim aplavsom distinguiranega slovenskega občinstva sprejete.

Pelo se je korektno s takim čutom in ginljivostjo, da je mnogo gospodov navdušilo do plamtetih govorov. Prvi govornik je dokazoval, da je Postojna slovenska, narodna, katera si prizadeva nemčurski madež popolnem izprati; spominjal se je i krvaveče naše brate na jugu, živo priporočal slovansko vzajemnost, na kar so se dolgotrajajoči živio-klici razlegali.

Drugi govornik se je zahvalil predgovorniku za ginljivo globoko v srca segajoč govor

in izrazil željo boljše nade, da se na leto sigurno Jugoslovanska pevska društva in slovanski pevci posamezniki tu snidejo.

Temu govoru sledili so drugi, navdušenost je do vrhunca prikipela, ko je neki govornik omenil, da — prijatelji Turkov — ne zaslužijo boljšega konca, kakor sultan Abdul-Aziz. Pozno v noč se je še popevalo in napevalo, pevcev, akoravno so vedno odhajali, nij hotelo nikada primanjati.

In tako bil je dan končan, čestno za nas Slovence dovršen, vsakateremu udeležniku vsele in navdušene pevske družbe se je brala radost na obrazu, in vsi smo si želeli, zopet jednako veselo snidenje.

Omeniti se pa mora, da so bili pevci Ljubljancje prav v pičlem številu zastopani, vzlasti pri g. županu, kjer se je petje najpozneje vnelo, nij bilo nijednega Ljubljancja videti.

Vrli pevci bili so iz Vipave, od Gorice, Trsta in nekoliko drugih Notranjcev. Doktor Lavrič jih nij peti vadal, ali on osnoval je čitalnice, narodna društva, ljudstvo vzbujal iz narodnega spanja, ga vnmel za vse, kar je je lepo, in posrečilo se mu je ustvariti trdno, nepremagljivo stražo proti italijanskemu navalu.

Ko bode mili naš narod povsodi tako čil in krepak, kot naši zahodni bratje, nij se mu bati nikdar za njegov obstanek. — Da se zopet vidimo!

Domače stvari.

— („Laibacher Tagblatt“) organ privandranih naših Nemcev in domačih zaničevanih renegatov Slovenstva ter zastopnik turških nabijalcev na kolec porablja slabo stanje banke „Slovenije“, za katero pa nij nič potrosil ter ga torej malo skrbi, da udriha po narodnej stranki. Mi mu priporočamo rajši ustavoverni umazani „chabus“, ustavoverni pogubni „krach“, bivšo tukajšnjo filijalo ustavoverne štajerske eskomptne banke, ustavovernega „kreditvereina“, Ofenhajmov in Giskrov, Brandstetterjev in drugi nemško ustavoverni „schwindel“ v preudarek in pobožen premislek. Čestito glasilo kranjskih Turkov bode potem domislilo se na znani pregovor „im hause des gehängten soll man nicht vom strik reden“, in ne bode nas vabil v tak ustavoveren tabor. Pred svojim pragom pometajte nemškutarski hinavci!

Pokoček s povzdignenim glasom in bliščečimi se očmi „saj tudi jaz uže dalj časa tako spremljujem in menim, da bi bilo veliko, bolje za me in ne mara še za koga drugega, ko bi jaz ne bil sam, kar sam! In — saj ne boste hudi, če povem — zato sem pa prišel denes, da bi se z vami, gospod fajmošter, zgovoril, kako bi bilo, ko bi si jaz poiskal še jednega človeka k hiši?“

„Kako meniš to, kako?“

„I tako, menim, da bi bilo najbolje, da bi lahko rekel, da imam svojega človeka.“

„Oženiti se tedaj misliš, oženiti — če te prav zastopim?“ pomaga mu fajmošter izpejati besedo.

„Da, da, da, da, —“ priteza na vso moč Poskoček, in požiraje ploho slin pa prikimovaje z glavo in z obema rokama, hiti ponavljat: „Da, da: oženiti, oženiti! Ženitev, ta bi bila za me!“

Fajmošter pohodi molče nekaj po sobi, potem pa mu pravi:

„I, tisto uže sam veš, kako je? Kakor sem jaz ravnokar spoznal te: krščanskega nauka ne veš, kakor je treba za zakon, da je dober; toda, če misliš in vidiš, da bi potlej bilo kaj bolje, pa če imaš toliko, da bi mogel živiti še nekaj družine —“

„O, vse, vse, kar pravite, gospod fajmošter,“ popade hitro Poskoček z besedo. „Vse mi potlej pojde na bolje, posebno v cerkev bodem potem veliko ročneje lahko hodil; imam in pridelam pa tudi toliko, da bi še kaka dva ali trije lahko zajemali pri meni!“

Po malem pomisleku fajmošter vpraša: „Ko bi ti bog dal pa še več družine, kaj več otrok?“

Poskoček je v hudi zadregi za odgovor na to sitno vprašanje. Ker pa nekaj vendar mora uže reči, podrza s podplatom po tleh, ter navzdol povešaje oči, pravi:

„O, saj pa ne bode, ne bode tistega! Jaz menda malo molim premalo, da bi mi bog preveč dajal kakošne dobre reči.“

— (V Zalogu) je načelnika postaje g. Bergera 8. t. m. po noči ko je služboval mrtvoud zadel in je vsled tega umrl. 11. t. m. zjutraj ob 10. uri bilo je njegovo truplo v navzočnosti mnogo njegovih kolegov in čestilcev blagoslovljeno in potem z opolu dnevnim poštnim vlakom v Kapfenberg, njegov rojstni kraj, popeljano. Ranjki bil je baje jeden onih zmernih Nemcev, katerih se pri nas tako malo nahaja. Bodi mu zemljica lahka!

— (Na smrt obsojen.) Povedali smo bili ob svojem času o strašnem umoru pri Škofej Loki. Dva izprideni fanta sta nedeljo zjutraj mej mašo prišla v samotno kmetsko hišo in tam ubila domačega sina in hčer in poropala kar je bilo denarja: le nekaj dvajsetie in tolarjev, ker je gospodar drugi denar, za deske skupljen, katerega sta roparja iskala, baš soboj nosil. Predvčeranjem so ljubljanski porotniki v tem sodili, oba morilca kriva izpoznali, in je starejši obsojen na smrt na vešalih, mlajši pa na 18 let ječe. Oba sta bila „dobre volje“, kar kaže njiju spačenost. Jutri prinesemo natančno poročilo porotne obravnave.

— (Razbojniki.) V Trst se poroča, da je 11. junija napalo najst oboroženih in počrjenih razbojnikov blizu Buj v Primorji poštni voz. Konduktar se je v bran postavil, a bil usmrten. Dvema popotnikoma, ki sta precej denar in drugo oddala, nij se nič zgodilo. Roparji so potem oplenili poštni voz in 1900 gold. poštnega denarja vzeli. Baje da imajo uže 3 razbojnike.

— (V Ljubljano padel) je včeraj nek delavec pri Českovej fabriki za koce, ko se je s čolnom vozil na drug breg. Prišel je pod čoln in utonil bi bil, ko bi ga ne bili mesarski hlapci zagledali borečega se z valovi na pol pod čolnom. Potegnili so ga z železnim mačkom ven, a pri tej priliki so ga z železnim ključem tako za ramo zgrabili, da mu je žila pretrgana in sedaj v bolnici leži.

Razne vesti.

* (Dvoboj) Iz Prage se poroča, da je bil zaradi Kolovrat-Auerspergovih stvari nov dvoboj mej aristokrati. Jeden duelantov je ranjen.

* (Uboj.) Dva kmeta v Koštenjaku na Hrvatskem sta vino pri zidanici skupaj pila, pa še domov vzela vina. Jeden je šel večerjat, drugi ga je v hlevu čakal, da bi potem složno še dalje pila soboj prineseno vino. Mej tem pride brat večerjalca, lastnik vinograda

„Ali ti, ki si tako nekako malo in slabo podučen — da bi le znal otroke odgojevati in izrežati?“ podtakne mu gospod še to, nekaj kimaje z glavo.

„Ho, tisto je najmanja skrb! Znala jih bo ona uže kako ongaviti; pa tudi jaz nekaj vem, tudi! Dokler so majheni še in nemajo zob, dajati se jim mora kaj mlečnega in bolj mehkega, da si zob ne polomijo; potem pa kaj tršega, kar je.“

„Poskoček! ti me ne zastopiš! To, telesne potrebe, te niso poglavitna reč! Jaz menim: odrežati otroke v strahu božjem, v krščanskem nauku! To, to, ljubi moj prijatelj!“ rekoč mu potrka na ramo.

„Hm,“ ugane mu jo Poskoček ročno, „za tisto pa, kakor hitro izkobacajo izpod strehe, pošljem pa jih k vam k izpraševanju, ko vem, da vi najbolje znate te reči, bolje kakor jaz, in tudi kakor bo znala moja žena.“

(Dalje prih.)

iz katerega je bilo vino, v hlev in najde pivca ter se tako razljuti da ga z nožem usmrti. V Zagrebu je bil obsojen na tri leta.

(Časnikarstvo v Kini.) Do leta 1861 izhajal je v Kini samo jeden list namreč Pekinski časnik. Prva številka onega časopisa izšla je pred tisoč leti in sicer leta 741. Ta časnik izhaja od zgoraj imenovanega leta neprenehoma vsak dan okoli polu dne. Od leta 1861, od kar so Francozje in Angleži Peking priborili in ker so ondodni dvor prisilili, da uvede diplomatsko zvezo z družimi evropskimi velevladstvi, povzdignilo se je kineško časnikarstvo, in po celem deželi nahajajo se listi v kojih vodnih člankih bičajo barbare solnčnega zahoda (Evropejce), tudi se nahajajo brzojav iz prvih velikih mest. Glavna urednika „Pek. državnega časnika“ stanujeta v cesarske palači, list ne velja nič, dobe ga uradniki in župani, prvi list vsake številke pa mora dobiti cesar sam.

Vsem bolnim moč in zdravje brez leka in brez stroškov po izvrstni

Revalesscière du Barry

v Londonu.

30 let uže je nij bolezn, ki bi je ne bila ozdravila ta prijetna zdravilna hrana, pri odraslih in otrocih brez medicne in stroškov; zdravi vse bolezni v želodcu, na živcih, dalje prane, i na jetrah; žleze i naduho, bolečine v ledvicah, jetiko, kašelj, neprejavljenje, zaprtje, prehlajenje, nespanje, slabosti, zlato žilo, vodenico, mrzlico, vrtoglavje, silenje krvi v glavo. Šumenje v ušesih, slabosti in blevanje pri nosečih. otožnost, diabet, trganje, shujšanje, bleditico in prehlajenje; posebno se priporoča za dojenke in je bolj nego dojnično mleko. — Izkaz iz mej 80.000 spričeval zdravilnih, brez vsake medicine, mej njimi spričevala profesorja Dr. Wurzerja, g. F. V. Beneka, pravega profesorja medicine na vseučilišči v Mariboru, zdravilnega svetnika Dr. Angelsteina, Dr. Shorelands, Mr. Campbella, prof. Dr. Dédé, Dr. Uré, grofinje Castlestuart, Markize de Brehan a mnogo drugih imenitnih osob, se razpošiljava na posebno zahtevanje zastoj. Spričevalo št. 73.670.

Spričevalo zdravilnega svetnika Dr. Wurzerja, Bonn, 10. jul. 1852.

Revalesscière du Barry v mnogih slučajih nagradi vsa zdravila. Posebno koristna je pri dristih in grizih, dalje pri sesalnih in obistnih boleznih a t. d. pri kamnju, pri prisadljivem a bolehnem draženju v scalni cevi, zaprtji, pri bolehnem bodenju v obistih in mehurji, trganje v mehurji i. t. d. — Najbolje in in neprecenljivo sredstvo ne samo pri vratnih in prsnih boleznih, ampak tudi pri pljučnici in sušenju v grlu (L. S.) Rud. Wurzer, zdravilni svetovalec in čel mnogo učenih družtev.

Winchester, Angleško, 3. decembra 1842.

Vaša izvrstna Revalesscière je ozdravila večletne i nevarnostne prikazni, trebušnih bolezni, zaprtja, bolne čutnice in vodenico. Prepričal sem se sam gledé vašega zdravila, ter vas toplo vsakemu priporočam James Shoreland, ranocelnik, 96. polka.

Izkušnja tajnega sanitetnega svetovalca gosp.

Dr. Angelsteina.

Berolin, 6. maja 1856.

Ponavljaje izrekan gledé Revalesscière du Barry vsostransko, najbolje spričevalo.

Dr. Angelstein, tajni sanit. svetovalec.

Spričevalo št. 76.921.

Obergimpenn, (Badensko), 22. aprila 1872.

Moj pacient, ki je uže bohehal 8 tednov za strašnimi bolečinami vnetje jeter, ter ničesar použiti nij mogel, je vsled rabe Vaše Revalesscière du Barry popolnoma zdrav.

Viljem Burkart, ranocelnik.

Spričevalo št. 72.618.

La Roche sur Yon, 30. julija 1868.

Vaša Revalesscière ozdravila me je popolnem strašnih želodčnih in čutnicnih boleznih, katere so ne deset let mučile.

(Gospa) Armanda Prevost, posestnica.

Revalesscière je 4 krat tečnejša, nego meso, ter se pri odraslih in otrocih prihrani 50 krat več na ceni, ko pri zdravilih.

V plehaatih pušicah po pol funta 1 gold. 50 kr., 1 funt 2 gold. 50 kr., 2 funta 4 gold. 50 kr., 5 funtov 10 gold., 12 funtov 20 gold., 24 funtov 36 gold.

Revalesscière-Biscuiten v pušicah in Revalesscière-Chocolatée v prahu iz tas 1 gld. 50 kr., 24 tas 2 gld. 50 kr., 48 tas 3 gld. 50 kr., v prahu za 120 tas 10 gld. Prodaje: Du Barry & Comp. na Dunaji, Wallfischgasse št. 8, kakor v vseh mestih pri dobrih lekarjih in specerijskih trgovcih; tudi razpošilja duvajska hiša na vse kraje po poštnih nakaznicah ali povzetkih. V Ljubljani Ed. Ehrh, J. Svoboda, lekar pri „zlatem orlu“, v Reki pri lekarju J. Prodamu, v Celovcu pri lekarju Birnacherju, v Spiljetu pri lekarju Aljinoviću, v Trstu pri lekarju Jakobu Serravallo, pri drogeristu P. Rocca in J. Hirschnu, v Zadru pri Androviču. (7)

Izdatelj in urednik Josip Jurčič.

Dunajska borza 13. junija.

(Isvirno telegrafsko poročilo.)

Enotni drž. dolg v bankovcih	66 gld. 20 kr.
Enotni drž. dolg v srebru	69 „ 10 „
1860 drž. posojilo	109 „ 75 „
Akcije narodne banke	831 „ — „
Kreditne akcije	140 „ 50 „
London	120 „ 85 „

Napol.	9	61
G. k. cekini	5	77
Srebro	103	20

Loterijske srečke.

V Gradci 10. junija: 67. 21. 50. 13. 2.
Na Dunaji 10. junija: 48. 87. 90. 16. 83.

Franc-ove esence za življenje.

Gotovo in skušeno sredstvo proti večini boleznij z vspešnim učinkom in sicer tako, da bi morala vsaka gospodinja tako zdravilo pri hiši imeti. (53—11)

Jedino pravo dobiva se pri

Gabriel Piccoli,

lekarju, na dunajski cesti v Ljubljani.

Strelovod

najnovejše konstrukcije,

za obrambo za vsake vrste posestva, cerkve, samostane, graščine, gospodarska posojila, magacine, parne dimnike itd. prodaje prav po ceni

Ignacij Tagleleht.

Zaloga je na Dunaji, v mestu, Heiligenkreuzerhof, (I. Schönlaterngasse 5).

Stroškin ceno razpošilja zastoj. Naročila iz dežele se takoj izvrše. (151—6)

Zaradi užge pripetnega zamenjanja imen, prosi se uljudno, ime in naslov natanko napisati.

Štev. 7851.

Senožeti v najem!

V petek 16. junija t. l. do polu dne ob 9. uri se bode košnja mestnih senožeti v Lattermanovem drevo-redu pod Tivoli po očitni dražbi v najem dala.

Kdor želi te dražbe udeležiti se, naj pride določeni dan na omenjene senožeti v Lattermanovem drevoredu.

Mestni magistrat v Ljubljani,

9. junija 1876.

(177—1)

Jedina trgovina na Dunaji!

katera je ugodna za tako slabe čase, sklenila je cene blaga še za 30 % znižati in ta je

Kineškega srebra fabrikna zaloga

H. Bettelheima & Co.,

Dunaj, Kärntnerstrasse 14, v bazarju.

Veljalo je na primer.

	prej	sedaj		prej	sedaj
6 žlic za kavo	gl. 3.50	gl. 1.50	1 posodica za slad-		
6 navadnih žlic	7.50	2.75	kor s pokrovom	gl. 4.—	gl. 1.20
6 nožev za obed	7.50	2.75	6 mal. tas za sladkor	3.50	1.20
6 vile	7.50	2.75	1 posodica za ma-lo	3.—	1.50
1 vel. žlica za juho	5.—	2.50	3 korke s podobami	3.—	kr. 90
1 „ mleko	3.—	1.50	1 par svečnikov	6.—	gl. 3.—
1 moka skledica z žlico	6.—	3.—	1 majolka za čaj	8.—	6.—
			1 posoda za olje i osot	8.—	5.—

Posebne opazovanja vredno!

6 nožev,	vseh 24 komadov v	6 desertnih nožev,	vseh 24 komadov v
6 vilic,	elegantnem etuiju na-	6 „ vilc,	elegantnem etuiju
6 žlic	mesto gl. 24 samo	6 „ žlic,	namesto gl. 26
6 žlic za kavo,	9 gl. 50 kr.	6 postavcev za nože,	samo gl. 9.75.

Najnovejša pasta za čiščenje zlatnine, srebrnine in kineškega srebra, škatljica 25 kr., 6 škatljic gl. 1.20.

Jako lepe tase, majolke za kavo in čaj, service za čaj, stojalca za pogrnene mize, girandole, posipalci za s'adkor, čašice za jajca in garniture za jajca, posodice za zobotrebece, sponke za servijeto itd. itd. Na vzunaj razpošilja se točno in vestno proti poštnem povzetku. Na zahtevanje dopošilja se tudi razločeni cenik brezplačno. (142—4)

Elegantne obleke za poletje

iz panama (lustre) samo	gld. 13.—
iz pravega platna samo	„ 11.—
iz ruskega platna samo	„ 8.50

gld. 6 — Lustre Sacko — gld. 6

v največje izbiri pri

M. Neumann-u,

v Ljubljani, Lukman-ovej hiši.

Zunanja naročila oskrbe se proti poštnem povzetku in nepristojno izmenja se brez ugovora.

(178—1)

Lastnina in tisk „Narodne tiskarne“.